

HỒI THỨ BA
NGƯỜI ĐẸP LÀM NÁO LOẠN

Mọi người còn đang phân vân thì Kim Bất Hoán và Từ Nhược Ngu đã vênh vang bước vào. Thấy dáng điệu nghênh ngang của họ quần hùng cau mặt tỏ vẻ không ưa.

Điêng Kiều Ngũ không dẫn được quát lên:

- Hai người muốn gì nữa đó ? Muốn cắt mắt liệng đi à ?

Không thèm trả lời., Kim Bất Hoán đi thẳng tới trước mặt cô gái áo trắng, vòng tay đồng dặc:

- Xin chào !

Từ Nhược Ngu cũng nhái theo:

- Chào !

Mọi người đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác, họ không hiểu hai tay mặt mo này định làm trò gì ?

Cô gái áo trắng đang đứng dậm chân tức tối vì thái độ của gã thiếu niên, chợt bị Kim Bất Hoán và Từ Nhược Ngu tới làm trò phá rối, nàng quắc mắt, tuôn sự giận giữ ra bằng một câu như búa bổ:

- Cút ! Cút đi cho mau !

Từ Nhược Ngu bị tiếng thét của nàng đâm lúng túng, nhưng Kim Bất Hoán vẫn lì lợm cười khì :

- Cô nương có cách gì làm cho tại hạ cút đi thì cô nương cứ làm thử xem ?

Vừa nói tay hấn vừa đưa ra sau ngoắc ngoắc Từ Nhược Ngu.

Thái độ và lời lẽ của Kim Bất Hoán làm cho tinh thần Từ Nhược Ngu vững lại. Hấn cũng chồm tới:

- Kim huynh đây là hào kiệt võ lâm, ai ai cũng biết tiếng. Cô nương vô lễ như thế thì chẳng khác nào coi như võ lâm dưới mắt không người.

Tuy nhút nhát nhưng lời lẽ của Từ Nhược Ngu tỏ ra khá vững và càng thấy vững hấn càng tỏ ra đắc ý.

Chờ cho hấn nói dứt, cô gái áo trắng nở nụ cười thật tươi:

- Hay lắm ! Như thế mới thật là anh hùng hảo hán !

Thấy kế của Kim Bất Hoán kết quả đúng như dự định, Từ Nhược Ngu mừng ra mặt:

- Đã biết thế thì từ nay về sau cô nương đừng có phách lối nữa nhé !

Cô gái áo trắng cười:

- Vâng... vâng... từ nay về sau tôi không dám như thế.

Từ Nhược Ngu phồng mũi:

- Phải ! phải, nói như thế có dễ nghe không.

Cô gái áo trắng lại cười:

- Nhị vị nghĩ xem, tôi là phận gái yếu đuối lại mang theo một đứa bé như thế kia thì đâu phải là đối thủ của nhị vị. Nhất là đối với nhị vị vốn là kẻ thúc thời, biết tiến, biết thoái như thế, thì tôi đâu lại xem thường được.

Giọng nói của nàng càng lúc càng ngọt lịm và nhất là nụ cười làm cho họ Từ xiêu hồn lạc phách.

Kim Bất Hoán được trợn làm nà:

- Đàn bà quần vận yếm mang lại học sách kiêu căng lớn lối. Bộ ở nhà không có ai dạy dỗ à ?

Cô gái áo trắng chớp chớp mắt:

- Thế bây giờ anh hùng muốn dạy dỗ giúp tôi ?

Kim Bất Hoán ưỡn ngực:

- Chứ sao ! cô thấy Từ huynh là người tao nhã, lễ độ rồi muốn khi dễ à? Đâu có được, tuy người biết phép lịch sự như thế nhưng đâu phải là kẻ dễ cho người giỡn người. Phải không Từ huynh ?

Thấy Kim Bất Hoán cứ gọi tên mình hoài Từ Nhược Ngu đâm ra ngao ngán:

- A... a...

Không đợi hẳn nói thành tiếng, cô gái áo trắng khoát tay:

- Đã vậy thì thử coi?

Y như thấy đã tới phiên mình, Hỏa Hải Nhi xốc tới:

- Có đây !

Kim Bất Hoán quắc mắt:

- Chấp cả hai người đó, tưởng bọn ta sợ à ?

Đoạn Hồng đứng lên cười nhạt:

- Kim Bất Hoán, có muốn ta nói rõ không?

Kim Bất Hoán hất mặt:

- Càng hay !

Đoạn Hồng nói một cách ung dung:

- "Hoạt Tài Thần" thân phụ của cô gái này vốn là một tay hào phú, thế mà mấy mươi năm nay không có một móng nào trong hắc đạo dám đụng tới ông. Vậy người có biết tại sao không ?

Kim Bất Hoán cười hăng hắc:

- Sở lực của lão có tầm độc à?

Hắn nói xong câu đó, định ngửa mặt cười một tràng dài để điều võ giương oai. Không ngờ thấy vẻ mặt của Đoạn Hồng sạm lại, hắn vội nuốt luôn không dám cười ra tiếng.

Đoạn Hồng gắt:

- Nếu muốn nghe thì phải im lặng. Hay là muốn ồn ào ?

Kim Bất Hoán nín luôn.

Đoạn Hồng tiếp nói:

- Sở dĩ không ai dám đụng đến "Hoạt Tài Thần" là vì năm xưa có khá nhiều cao thủ võ lâm, lớp thì tránh thù, lớp tránh họa, họ ụa nhau đến xin tá túc với "Hoạt Tài Thần". Tuy xem tiền như núm ruột nhưng ông ta vẫn đối xử tốt với mọi người, cho nên kể từ đó nhà của ông ta trở thành chỗ "Ngọa Hổ Tàng Long". Đừng nói ai khác, chỉ người bạn nhỏ đi theo vị cô nương này bữa nay đây cũng không phải là người dễ ghẹo đâu. Muốn dạy người coi chừng bị người dạy lại đó !

Kim Bất Hoán chỉ Hỏa Hải Nhi:

- Đại trưởng bảo vị này đây ư ?

Đoạn Hồng hứ một tiếng:

- Ngoài vị ấy thì ở đây ai là bạn nhỏ nữa ?

Kim Bất Hoán cười ha hả:

- Tưởng ai chú chú quỷ con ấy mà đạo trưởng cũng đem ra làm ông kẹ nhất người ! cho dù có học võ công từ trong bụng mẹ đi nữa, cũng đâu phải vật để so sánh với Thất đại cao thủ võ lâm !

Đoạn Hồng cười khẩy :

- Không tin thì cứ thử xem !

Kim Bất Hoán ưỡn ngực :

- Tự nhiên, ai sợ chứ kẻ này đâu có nhát !

"Hùng Sư" Kiều Ngũ không đành được, xắn tay áo đứng dậy, nhưng Hoa Tứ Cô đã vội giật áo nói nhỏ:

- Làm gì vậy ?

Kiều Ngũ hất hàm về phía Kim Bất Hoán :

- Không thấy cái thằng ăn mày chột mắt muốn đánh chú nhỏ ấy sao ? Đâu có thể làm thính trước chuyện bất bình ấy chứ !

Hoa Tứ Cô mỉm cười :

- Ở đây không ai can thiệp một phần tại vì cô ấy cũng có kiêu căng, ý người ta chờ xem bản lĩnh của cô ấy đấy. Chỉ có điều lạ là ông chủ nhà họ Lý cũng không thấy nói gì cả, chẳng lẽ ông ta cũng muốn chờ xem như người khác ?

Kiều Ngũ cau mày :

- À à...tôi cũng hơi lấy làm lạ về chuyện đó.

Hoa Tứ Cô thấp giọng :

- Đó là lý tiền bối hơi nghi ngờ chú bé mặc quần áo đỏ kia, biết chưa ?

Kiều Ngũ thắc mắc :

- Bằng với mớ tuổi ấy thì có gì đâu mà đáng ngại ?

Hoa Tứ Cô gật đầu :

- Ban đầu tôi cũng nghĩ như thế, nhưng sau lại thấy có chuyện lạ...à, mà thôi, chờ xem tí đã !

Trong khi hai người to nhỏ, thì đằng kia Kim Bất Hoán xoắn tay áo vẫn chưa xong. Hắn cứ xắn lên xoắn xuống một hồi, rồi kéo Từ Nhược Ngu xích ra kề tai nói nhỏ.

Cô gái và Hoả Hải Nhi vẫn đứng làm thính.

Điêng Lý Trường Thanh, Thiên Pháp đại sư, và Đoạn Hồng đạo trưởng thì vẫn im lìm, nhưng mắt họ cứ âm thầm quan sát Hoả Hải Nhi.

Thấy tình hình đó, Kiêu Ngũ bắt đầu do dự :

- Quả đứa bé có điều đáng nghi ngờ, tại sao lại cứ đeo mặt nạ ? Chỗ này đâu phải chỗ đùa?

Trong lúc đó thì Hoả Hải Nhi cứ nắm chặt tay áo của gã thiếu niên, còn cô gái áo trắng một mặt theo dõi hành động của Kim Bất Hoán, một mặt thì liếc chừng gã thiếu niên.

Kim Bất Hoán nói nhỏ với Từ Nhược Ngu:

- Nè Từ huynh, cơ hội đến rồi đó nghe ?

Từ Nhược Ngu hỏi:

- Cơ hội gì ?

Kim Bất Hoán càng thấp giọng hơn :

- Đã có cơ hội lên mặt với thiên hạ, thế mà Từ huynh không thấy à ? Nó muốn thử sức mình, Từ huynh cứ việc quát ngã cái tên quỷ nhỏ đó bằng một vài chiêu thần tốc, tự nhiên con bé đó sẽ phục lẫn.

Từ Nhược Ngu do dự:

- Nhưng... nó nhỏ quá, mình... mình làm sao... ?

Kim Bất Hoán gắt:

- Nhỏ thì nhỏ chứ. Không nghe lão quỷ Đoạn Hồng nói sao ? Lão đã đề cao nó như thế thì mình cứ việc đánh ngã, như vậy là ngon rồi chứ còn gì nữa !

Suy nghĩ một hồi, Từ Nhược Ngu vụt cười :

- Thôi ! tôi không mắc bẫy Kim Huynh đâu.

Kim Bất Hoán trở mắt:

- Nói gì lạ vậy?

Từ Nhược Ngu đáp :

- Giao đấu với thằng quỷ nhỏ đó. Thắng thì chẳng nói gì, còn thua thì có nước độn thổ! Chắc ăn tại sao Kim huynh không đánh mà lại nhường cho tôi ?

Kim Bất Hoán gặng lại một lần nữa :

- Không ăn năn hé?

Từ Nhược Ngu cứ lắc đầu:

- Có gì mà ăn năn !

- Hừ, thật là bất thức thời vụ !

Vừa nói họ Kim vừa ngoe ngoáy bỏ đi.

Khẽ liếc cô gái áo trắng, Từ Nhược Ngu nuốt ực nước bọt và gọi giật Kim Bất Hoán:

- Kim huynh nói cái ghê!

Kim Bất Hoán không thèm quay đầu:

- Cái gì ?

Từ Nhược Ngu nói mau :

- Thôi, thôi để tôi...đối phó cho !

Kim Bất Hoán lắc đầu :

- Không, Từ huynh nói nhất định không ăn năn mà.

Từ Nhược Ngu cười gượng :

- Thôi mà, đùa chút mà giận sao ? Để tôi đi, nên việc sẽ đền ơn trọng hậu mà !
Kim Bất Hoán suy nghĩ và gật gật đầu :

- Được rồi, đi đi !

- Cảm ơn, cảm ơn...

Từ Nhược Ngu vừa nói xong vừa xung xắn đi trở vô đại sảnh. Khi vừa tới, hắn cất cao giọng :

- Vì nghĩ tình và trọng ba vị tiền bối ở Nhân Nghĩa Trang, nên không mang khí giới theo, cầm kiếm gì cũng để ở nhà, nhưng nếu ai muốn ăn thua thì Từ mỗ cũng sẵn sàng ứng phó bằng tay không đây !

Cô gái áo trắng quay lại quắc mắt :

- Hừ, bị chúng xúi rồi phải không ?

Hoả Hải Nhi nhích lại gần cô gái :

- Cô nương, để tôi dạy cho hắn một trận cho biết ! Cô nương hãy giữ cậu này đi!

Cô gái áo trắng háy mắt :

- Hắn đi đâu hắn đi, hổng ai ở không mà giữ !

Nói thì nói thế, nhưng cô gái với tay níu lấy chéo áo gã thiếu niên chặt cứng.

Gã thiếu niên hỏi nhỏ :

- Cứ đến đâu là gây chuyện đến đó ! làm gì mà kỳ cục quá !

Cô gái áo trắng nguyệt dài :

- Chứ ai mà quá như cục bột vậy, thiên hạ đánh gò má trái thì chia gò má phải cho đánh tiếp, tôi không chịu để ai khi dễ hết !

Gã thiếu niên lắc đầu :

- Thiệt là kỳ cục....giỏi làm thì giỏi chịu đấy nhe !

Cô gái hứ một tiếng :

- Chứ hổng ai bảo ai chịu đâu...

Nàng lại nguyệt cái nữa, nhưng tay cứ nắm chặt chéo áo gã chẳng buông.

Trong khi đó, Hoả Hải Nhi đã xốc lên chống nạnh dòm chăm bằm Từ Nhược Ngu hất hàm :

- Đánh đi chứ, còn chờ gì nữa ?

Từ Nhược Ngu lại lúng túng :

- Từ mỗ không muốn, nhưng..

- Đánh thì đánh, đừng có nhiều chuyện !...

Vừa nói, Hoả Hải Nhi vừa phóng dựng chân lên, xáng họ Từ một tát tai đánh bốp!

Từ Nhược nhu bất phòng không sao tránh kịp mà thật sự Hoả Hải Nhi lại lẹ quá. Họ Từ vừa thẹn vừa giận, máu cộc nổi lên, chồm tới vung tay đánh lại, nhưng dù đánh thế nào cũng không chạm được vào đối phương.

Thật là lạ, không biết bằng thủ pháp gì, Hoả Hải Nhi hai tay cứ múa loanù xạ, coi như là những đứa nhỏ đánh lộn ngoài đường. Tuy nhiên trong chiêu thức kỳ dị đó, không thấy được kẽ hở, và cũng vì thế mà họ Từ khó lòng đánh trả. Không hiểu tại sao, Từ Nhược Ngu y như bị chiêu pháp đối phương làm rối loạn, xoay mãi cũng không đánh trả được cái nào. Đứng ở ngoài nhìn vào, thấy bóng hồng cứ chóp lên chóp xuống, nhưng nếu trông thật kỹ thì thân pháp của Hoả Hải Nhi rất ung dung.

Hoa Tứ Cô cứ nhắc nhở Kiều Ngũ :

- Thấy chưa, thấy cái lạ của chú bé ấy chưa ?

Kiều Ngũ cau mày :

- Lạ quá, lối đánh gì mà tôi chưa từng thấy bao giờ !

Hoa Tứ Cô nói :

- Chính vì thế mà chắc chắn chú bé này không phải tầm thường đâu.

Kiều Ngũ cau mày làm thỉnh theo dõi.

Một chập, Hoa Tứ Cô nói :

- In là chú bé không muốn cho mọi người biết môn phái của mình, nhưng cứ theo cách đó thì Họ Từ ắt phải bại.

Kiều Ngũ gật đầu :

- Đã vậy mà Từ Nhược Ngu lại lo trau chuốt thế đánh hoài, thì làm sao mà không bại được !

Quả thật đây là tật lớn của họ Từ, bất cứ trong trường hợp nào cũng cố làm cho chiêu thức mình đẹp mắt. Y như một chiêu thức nào khó coi, thì dầu chết cũng không xử dụng.

Chợt thấy Hoả Hải Nhi tung ra một lược ba chiêu thức, một trên đầu, một phía dưới và một ngay giữa bụng Từ Nhược Ngu.

Hoa Tứ Cô nói nhỏ :

- Phải trả lại bằng "Thiết ngu canh địa"

Không dè Từ Nhược Ngu bỏ treo chân qua một bên, uốn ngựa mình tránh bằng thế "xuân phong ngự liễu". Vì thế "thiết ngu canh địa" tuy hay nhưng lại không đẹp, và cũng vì thế mặc dù không bại, cũng làm cho họ Từ xính vính.

Kim Bất Hoán lắc đầu :

- Thật là ngỗ ngược ! đến chết mà cũng cứ lo cái đẹp.

Ngay lúc đó chợt thấy lão tam đồ lão già mặt vàng như bệnh ra đứng sát bên Lý Trường Thanh và hai người theo dõi trận đấu vừa thì thầm trao đổi.

Lý Trường Thanh hỏi :

- Đại ca thấy rõ không ?

Tề Trí trầm ngâm :

- Chấn chấn được bảy phần.

Kiều Ngũ hỏi nhỏ Hoa Tú Cô :

- Chuyện gì lạ nhỉ ?

Hoa Tú Cô thở dài :

- Anh xem Hoả Hải Nhi đánh tuy không có phương pháp gì cả, nhưng không nhận được kẻ hở trong chiêu thức, nếu không phải có mấy mươi năm căn bản võ công, thì làm sao dám dùng cách đó ?

Kiều Ngũ cau mặt :

- Nhưng hần chỉ độ mười tuổi thôi mà !

Hoa Tú Cô tắc lưỡi :

- Vậy mới nói, một đứa bé mười tuổi, làm sao lại có khoảng mấy mươi năm căn bản võ công ? Chỉ trừ ra hần không phải tuổi nhỏ, chỉ vì hần đeo mặt nạ thành ra khó đoán!

Kiều Ngũ cau mặt lầm bầm :

- Mấy mươi năm căn bản công lực...mà lại là một đứa bé độ mười tuổi...

Như chợt nhớ ra một người, Kiêu Ngũ vụt kêu khẽ :

- Hay là bà ta !

Hoa Tú Cô vẫn điềm nhiên :

- Tám phần mười là thế !

Kiều Ngũ vỗ đánh bốp :

- Hèn nào bao nhiêu năm nay, bà ta biệt mất trong giang hồ, không dè bà ta lại ẩn trong nhà của "Hoạt Tài Thần".

Khẽ liếc nhanh Thiên Pháp đại sư, Kiều Ngũ thấp giọng hơn nữa :

- Không biết lão sư này có thấy được manh mối hay chưa, nếu không thì e rằng.

Hoa Tử Cô chận nói :

- Không riêng gì Thiên Pháp Đại sư, luôn cả Liễu Ngọc Như, Đoạn Hồng đạo trưởng e rằng ...

Hoa Tử Cô nói chưa dứt, vụt thấy Thiên Pháp Đại sư đứng dậy trầm ngâm về mặt từ từ bước lại phía trận đấu.

Thình lình cô gái áo trắng la lên :

- Mau !

Cô gái vừa la thì Hoả Hải Nhi cũng vút lên tức khắc, tiếng mau vừa dứt thì bóng hồng của hần đã quật về phía Từ Nhược Ngu. Trận chiến biến nhanh khi Hoả Hải Nhi đánh ra một chiêu thức lạ lùng.

- Phi long thức !

Tiếng kêu thất thanh của Lý Trường Thanh chưa dứt, thì Từ Nhược Ngu đã la lên một tiếng ngã dài ra đất. Tuy nhiên nhờ công lực khá cao, cho nên vừa té Từ Nhược Ngu đã áp dụng ngay thế "Yến thanh thập bát phiêu" lẫn mình như con vượn, thoát cái đã ra ngoài mấy trượng, và họ Từ tung mình đứng dậy thoát hiểm, nhưng tinh thần như bị mất hết. Hần đứng sững nhìn Hoả Hải Nhi trên trời.

Cô gái áo trắng lại la lên :

- Chạy !

Một tay nắm áo gã thiếu niên, một tay kéo Hoả Hải Nhi, cô gái áo trắng chạy bừa.

- A di đà Phật !

Tiếng Phật hiệu trầm trầm rờn rợn, Thiên Pháp Đại sư phóng mình lên chắn ngang trước cửa. Thân hình đã cao lớn, chiếc áo cà sa lại phất tung theo gió, Thiên Pháp đại sư đứng sừng sững như một vị thiên thần.

Cô gái áo trắng không nói không rằng, nàng kéo gã thiếu niên và Hoả Hải Nhi chạy tránh một vòng.

Nhiều bóng nhoáng lên, Lãnh Tam, Đoạn Hồng, Liễu Ngọc Như, Kim Bất Hoán và Từ Nhược Ngu đã tạo thế vòng cung xoắn ba người vào giữa.

Gã thiếu niên thở dài nói nhỏ :

- Thấy chưa ? còn lớn mặt nữa thôi ? Đã biết người ta sẽ thấy được lai lịch của bà ta, sao còn dốt tới đây làm chi ?

Cô gái áo trắng phụng phịu :

- Tại ai ? Người ta đi kiếm gần muốn chết. Bây giờ cái gì cũng làm hết, cái gì cũng dám hết !

Nhưng lại nghinh mặt về phía vòng vây :

- Các vị làm gì thế ?

Thiên Pháp Đại sư trầm giọng :

- Cô nương đã thừa biết còn hỏi làm chi ?

Cô gái áo trắng quay lại phía Lý Trường Thanh :

- Lý Nhị thúc, coi khách của nhị thúc đó, nhị thúc để họ bức bách cháu à ?

Lý Trường Thanh khẽ liếc Tề Trí, y như là sự việc quá nghiêm trọng làm ông không dám mở lời. Nhưng sắc mặt Tề Trí cũng trầm trầm không kém và cũng chẳng hé răng nữa lời.

Quần hùng vẫn siết vòng vây, nhưng họ cũng không mở miệng, họ đợi vị tiền bối được mệnh danh "Thiên hạ đệ Nhất trí" giải quyết.

Không khí thật là nặng nề, chỉ rõ sự việc đã đến lúc quá trầm trọng.

Thật lâu, Tề Trí mới chậm rãi mở lời :

- Chu Thất Thất, của cải, tài sản của Nhân Nghĩa Trang này, một phần lớn là của linh tôn viện trợ và vốn xem nhau như chỗ thâm tình, cô nương muốn đi muốn ở không ai có quyền ngăn cản cả.

Cô gái áo trắng, tức là người Tề Trí gọi là Chu Thất Thất, nghe nói thở dài nhẹ nhõm. Nhưng Thiên Pháp Đại sư đã nhích lên, vẻ mặt ông ta nặng trĩu.

Tề Trí nói luôn :

- Tuy nhiên, người cùng đi với Chu cô nương thì cần phải ở lại đây, không ai có quyền đem đi hết !

Chu Thất Thất chớp mắt chỉ gã thiếu niên :

- Lão gia nói người này à? Hắn có lỗi gì đâu ?

Tề Trí lắc đầu :

- Không phải ?

Chu Thất Thất lại chớp mắt :

- Nếu không phải hắn ta thì con bé này à ? Nó là con hầu của tôi, để nó lại làm gì ? Để lại hầu lão gia à ?

Tề Trí gằn giọng :

- Sự việc đã như thế, Chu cô nương còn đùa được sao ?

Chu Thất Thất lắc đầu nhè nhẹ :

- Tề lão gia nói gì mà tôi không hiểu ?

Tề Trí cười nhẹ :

- Không hiểu ? Lãnh Tam, gỡ tờ cáo thị kia trao cho Chu cô nương xem !

Lãnh Tam quay trở ra hành lang.

Chu Thất Thất nắm chặt tay gã thiếu niên, tay nàng bắt đầu run, nhưng miệng vẫn mỉm cười.

Lãnh Tam quay vào mang theo tờ cáo thị. Tờ cáo thị này cũng khá cũ y như tờ cáo thị về lại Thu Hoàn.

Tề Trí tiếp lấy và cười gằn :

- Tờ cáo thị này dán ở đây đã bảy năm rồi, tưởng cứ phải dán hoài, không dè hôm nay gỡ được !

Chu Thất Thất chớp chớp đôi mắt :

- Đó là cái gì thế ?

Tề Trí nghiêm giọng :

- Đã biết hay chưa biết, cô nương cũng cứ xem !

Vừa nói, ông ta vừa ném tờ cáo thị lại ngay trước hai người.

Chu Thất Thất lượm lên thấy viết :

Hoa Nhị Tiên, người duy nhất sống sót trong "Thập Tam Thiên Ma" sau trận Hoành sơn. Vì người này đã biệt tích ngày xảy ra trận Hoành sơn, Và do đó lâu rồi không ai biết tung tích. Người này khoảng năm mươi lăm, sáu mươi tuổi, nhưng vóc dáng y như gã đồng tử, ưa thích màu hồng. Lai lịch về võ học thì không rõ, hình như được chân truyền của chủ nhân "Ngũ Đại Ma Cung" hồi sáu mươi năm về trước. Hoa Nhị Tiên bình sinh không dùng binh khí, nhưng kinh công cao tuyệt, chuông lực âm độc. Dương thời đứng vào hàng thứ sáu trong võ lâm. "Ngũ Đại" Ngọc Long đại sư, "Hoa Sơn" Liễu Phi Tiên, "Giang Nam đại hiệp" Đàm Thiết Chuông đều chết về tay người này.

Mười năm về trước, thiên hạ đồn Hoa Nhị Tiên chết ở Hoàng Hà. Nhưng chỉ trong vòng một năm, những ai có cừu thù với Hoa Nhị Tiên thì toàn gia đều bị chết do độc chuông của Hoa Nhị Tiên, cho đến nay ngót một trăm năm mười người chết. Đối với người này dù chỉ một chút thù nhỏ thì dù khó khăn cách mấy y cũng báo thù cho kỳ được. Chủ nhân Nhân Nghĩa Trang đã từng xem xét các vết thương của người chết và đã chứng thực là do độc chuông của người ấy.

Cứ theo lời đồn đại thì thừa nhỏ người này từng chịu nhiều uất hận, từng bị người ta nhốt trong lồng suốt tám năm, vì thế mà thân mình không cao nổi, đồng thời tính tình biến đổi cực kỳ độc ác.

Ai bắt sống hoặc giết được Hoa Nhị Tiên, Nhân Nghĩa Trang sẽ thưởng năm ngàn lạng bạc.

Chu Thất Thất cầm cáo thị nhưng chỉ để cho Hỏa Hải Nhi và gã thiếu niên xem, còn nàng thì cũng chụm đầu nhưng đôi mắt dòm chừng bốn phía. Nàng trông ra ngoài thấy tám tên kị sĩ đã sẵn sàng.

Quần hùng đã siết chặt vòng vây, chủ nhân Nhân Nghĩa Trang vẫn trầm trầm không nói.

Chu Thất Thất chột ghé tai gã thiếu niên:

- Bữa nay thoát khỏi nơi đây hay không là đều do công tử đấy !

Gã thiếu niên thở ra:

- Chuyện đã thế này thì tôi cũng bó tay mà thôi.

Chu Thất Thất gật nhỏ:

- Không lo được cũng phải lo ! Quên rồi à ? Ai cứu mạng công tử đó? Đừng vong ân bội nghĩa chứ !

Gã thiếu niên thở dài, không nói.

Chu Thất Thất chột từ từ đứng dậy:

- Vị được gọi là "Chưởng Trung Thiên Ma" đây quả có ác độc thế không?

Tề Trí cười nhẹ:

- Chu cô nương đã biết rõ rồi còn hỏi chi nữa?

Chu Thất Thất liếc nhanh Hỏa Hải Nhi:

- Xem chừng ở đây người ta đã nhận người là "Chưởng Trung Thiên Ma " Hoa Nhị Tiên rồi đấy.

Hỏa Hải Nhi cười hăng hắc:

- Thật là chuyện tức cười.

Chu Thất Thất lại ngói gã thiếu niên:

- Tức cười hay không tức cười cũng chẳng sao. Tôi chỉ biết rằng suốt bảy năm nay bà ta không lia tôi nửa bước. Nếu trong bảy năm nay bà ta có làm điều gì ác thì tôi xin chịu mất đầu.

Nàng nói lớn y như là nói với mọi người, nhưng mắt nàng rõ ràng là chỉ nói riêng với gã thiếu niên. Song gã chỉ cúi đầu, không biểu lộ ý kiến.

Thiên Pháp đại sư quát lớn:

- Không cần biết chuyện giết chóc năm rồi là ai. Nhưng chỉ vào mối thù của Ngọc Long sư thúc, bần tăng cũng khó có thể dung tha cho y thị rồi.

Liễu Ngọc Như tiếp nối :

- Đúng ! chính tôi..chính tôi...

Mí mắt nàng ửng lên, dường như nhắc đến cựu thù của cô tôi, tôi sẽ sống chết với người đó ! Đôi mắt nàng chăm chăm vào Chu Thất Thất, ý chừng câu nói đó chỉ dành cho cô gái ấy.

Kim Bất Hoán liếc mắt cho Từ Nhược Ngu, họ Từ liền xông tới :

- Từ mỗ tuy không thù gì với Hoa Nhị Tiên, nhưng con người âm độc như thế ấy, thì ai ai cũng phải giết !

Hoả Hải Nhi trề môi :

- Đại tướng mà cũng châu mỏ vào nữa à?

Từ Nhược Ngu đỏ mặt làm thinh.

Kim Bất Hoán rút nói:

- Từ huynh vì nhất thời khinh địch, chỉ thua nửa chiêu, việc đó đâu có thể kể được.

Từ Nhược Ngu được trón nói theo :

- Phải, vì thấy nhỏ bé nên ta không nỡ buông sát thủ đấy thôi !

Chu Thất Thất cười lạt :

- Nếu người này đúng Hoa Nhị Tiên, thì người bây giờ còn đứng đó nói chuyện được à ? Hừ, nói không sợ thụt lưỡi !

Từ Nhược Ngu lại đỏ mặt ầm ồ.

Kim bất Hoán lại phải đỡ lời:

- Phải "Chưởng Trung Thiên Ma" Hoa Nhị Tiên võ công không phải tầm thường. Nhưng vì võ lâm trừ bại, bọn này đâu phải nhất thiết cứ đánh tay đôi ? Và một khi những kẻ ở đây mà xông lên một lượt, thì liệu có mạnh được không chứ ?

Lý Trường Thanh ngó Chu Thất Thất thở dài :

- Hoa các hạ nghe lời khuyên của lão huynh mà bó tay chịu trời và Chu cô nương cũng nên lấy lẽ phải là hơn.

Chu Thất Thất dậm chân :

- Lão nhị thúc cũng cho đây là Hoa Nhị Tiên nữa à ?

Lý Trường Thanh cười nhẹ :

- Chu cô nương vẫn còn muốn cường lý sao ?

Chu Thất Thất nghiêm giọng :

- Nếu không phải thì sao ?

Kim Bất Hoán lớn tiếng :

- Lột mặt nạ xuống ta xem, nếu quả là một đứa bé, thì lý lão tiên bối sẽ chịu lỗi!

Chu Thất Thất gằn giọng :

- Được rồi, lột mặt nạ cho họ xem đi !

- Xem đây !

Hoả Hải Nhi vừa la vừa đưa tay lột phăng chiếc mặt nạ.

Tất cả mọi người thiếu điều buột miệng kêu lên kinh hãi. Chiếc mặt nạ đó vừa rơi xuống, một bộ mặt thật hiện ra, một bộ mặt non choẹt bầu bĩnh trắng hồng như một quả đào non, bộ mặt ngơ ngơ của đứa bé lên mười tuổi.

Chu Thất Thất cười hăng hắc :

- Các vị xem rõ chưa ? một đứa bé da còn mềnh sữa, Không dè làm cái trò mặt nạ lại bị tôn làm một nhân vật khét tiếng của võ lâm

Vừa nói nàng vừa kéo tay Hoả Hải Nhi và gã thiếu niên, ngạo nghễ bước ra khỏi cửa.

Quần hùng há hốc mồm đứng lặng không một ai nhúc nhích.

Chu Thất Thất đi mau ra cửa, dáng điệu nàng hơi hấp tấp.

Tề Trí vụt quát :

- Đứng lại !

Tiếng Tề Trí vừa quát lên thì Chu Thất Thất đã nhún chân kéo bay Hoả Hải Nhi lên lưng ngựa, đồng thời giật mạnh tay áo gã thiếu niên và nói rất mau :

- Đồ vô lương tâm ! Đỉnh mạng của hai chúng ta giao cho người đó !

Nhiều chiếc bóng vù vù bắn ra, dẫn đầu là Thiên Pháp đại sư và Liễu Ngọc Như.

Ban đầu ai cũng khựng lại, đến chừng nghe tiếng quát của Tề Trí, họ chợt giật mình biết rằng chuyện còn nhiều uẩn khúc, cho nên họ cùng một rượt theo.

Chu Thất Thất và Hoả Hải Nhi đã ngồi được trên yên nhưng ngựa vẫn chưa kịp cất vó, thêm vào đó quần hùng kinh công cực kỳ mau lẹ, xem chừng rất khó thoát ra được khỏi cổng.

Gã thiếu niên bối rối đứng bất động khi cô gái thét bên tai chàng, đến chừng nghe gió động sau lưng thì Thiên Pháp đại sư và Liễu Ngọc Như đã tới sát bên mình.

Gã thiếu niên thở hắt một hơi dài và thông hai tay quạt ngược ra sau. Mặc dù không quay đầu lại, nhưng y có một con mắt sau lưng, chưởng lực của gã thiếu niên nhằm trúng đánh vào Liễu Ngọc Như và Thiên Pháp đại sư y như là nhắm trước. Chưởng lực của gã từ ống tay tuôn ra quá mạnh, Thiên Pháp đại sư và Liễu Ngọc Như tự nhiên là phải lo cho thân mình hơn là đuổi địch.

Cả hai tự mình đứng lại, đồng thời bung mạnh tay đối kháng. hai tiếng rú cùng phát ra một lượt ai cũng đỉnh ninh gã thiếu niên sẽ đạp lép dưới chưởng lực của hai nhân vật thành danh, không dè tiếng rú vừa dứt thì Liễu Ngọc Như bật ngựa ra sau lộn liên tiếp hai vòng, còn Thiên Pháp đại sư chỗi mạnh hai chân thụt lui ba bốn bước. Cứ mỗi một bước của ông ta, gạch nát ra từng mảnh chứng tỏ đã dùng hết sức để lấy đà.

Dựa vào sức phản công, gã thiếu niên vừa quạt chưởng vừa bay mình tới trước.

Ngay lúc đó Chu Thất Thất đã ngồi lên lưng ngựa, Hoả Hải Nhi còn đứng dưới buộc lại vòng yên, đến khi thấy gã thiếu niên phản động thế công, Chu Thất Thất vội thúc mạnh đôi chân, con tuấn mã chồm lên phóng vó.

Chân thì thúc ngựa, tay thì kéo lấy Hoả Hải Nhi, vừa vặn gã thiếu niên nên vừa bay ra, Hoả Hải Nhi chụp lấy tay chàng, cả ba người dăng thẳng một dây theo súa ngựa bay vù ra cổng. Một kẻ ngồi trên yên ngựa, hai kẻ nắm lấy tay nhau giăng giăng như ba chiếc én châu cánh lướt nhanh, nếu không phải câu chuyện kinh người vừa mới xảy ra, thì đây quả là một cuộc biểu diễn cực kỳ ngoạn mục.

Quần hùng còn đang tức giận, nhưng đứng trước cảnh phi thân lạ lùng như thế, làm cho họ nhất thời sững sốt, đứng há mồm nhìn trân trối.

Liễu Như Ngọc bị lộn mấy vòng, tuy không bị hăm dọa về tính mạng, nhưng sức bị giảm quá nhiều và cũng vì quá sợ hãi, làm cho nàng đứng vịn vào vách thỏ ra từng hơi một, ngực nàng phồng lên phồng xuống, dáng cách hết sức là mệt nhọc.

Thiên Pháp đại sư xúng vửng, da mặt từ đỏ xuống xanh và ông vụt thở hắt một hơi, khoé miệng rỉ ra hai dòng máu. Thật ra, nếu lúc nãy ông cũng chúi té như Liễu Ngọc Như thì cũng không đến nỗi, chỉ vì thể diện cho nên ông ta đã cố vận hết chân lực để đứng vững, do đó làm cho huyết khí dồn lên ối máu.

Lúc bấy giờ tám tên đại hán của Chu Thất Thất cũng đã lên hết trên lưng bảy con ngựa còn lại, họ dàn thành hai đội, trước bốn sau ba, phóng theo sau ngựa của Chu Thất Thất.

Họ quyết làm thành đội hậu vệ cản đường cho chủ vì họ biết rằng Nhân Nghĩa trang và đám võ lâm hào kiệt này cũng không bao giờ nặng tay đối với họ là kẻ vô can.

Tề Trí vịn tay Lý Trường Thanh bước mau ra kêu lớn:

- Quạt theo mau trể là hỏng hết !

Vừa nói ông ta vừa liếc Đoạn Hồng, Đoạn Hồng đằng hắng ngó lơ đi chỗ khác làm như không thấy.

Tề Trí lại quay qua phía Từ Nhược Ngu, Từ Nhược Ngu ngó lại Kim Bất Hoán. Họ kim cười trơ trẽn :

- Hai đứa mình vốn không thù oán thì đuổi theo làm chi !

Liễu Ngọc Như và Thiên Pháp đại sư thấy công lực của hai người mà còn thiếu điều mất mạng với gã thiếu niên, tự nhiên họ không còn tinh thần đâu mà nói chuyện đuổi theo kẻ địch.

Tề Trí thất vọng trông sang Kiều Ngũ.

Họ Kiều tỏ vẻ bần cùng :

- Lột mặt nạ ra rõ ràng là một đứa bé, thế sao tiền bối lại muốn đuổi theo ?

Tề Trí thở ra :

- Đã có một mặt nạ bên ngoài, tại sao lại không thể có thêm lột mặt nạ bên trong? Giỏi thuật dị dung thì có khó gì ?

Chợt hiểu, Kiều Ngũ gật đầu :

- À...thì ra như thế...

Độ chừng thiên hạ đã đi xa rồi, Kim Bất Hoán làm bộ dậm chân :

- Sao tiền bối nói chậm thế? Chắc, Từ huynh chúng ta mau đuổi theo.

Rồi không chờ ý Từ Nhược Ngu, Kim Bất Hoán lôi tuốt hần đi ra.

Hoa Tứ Cô lắc đầu cười khinh khỉnh:

- Từ Nhược Ngu cứ bị tên đó bám hoài, thế nào cũng bị xuống hố một lần.

Kiều Ngũ nói:

- Để tôi đi xem sao.

Hoa Tứ Cô kêu với:

- Kiều Ngũ ca ! coi chừng bị bẫy.

Nhưng Kiều Ngũ đã ra tới ngoài xa. Hoa Tứ Cô dậm chân quay lại:

- Chuyện tiền bối dặn dò tôi xin ghi nhớ.

Và nàng quỳ quải đi theo Kiều Ngũ, không kịp nói hết lời. Xem chừng Hoa Tú Cô lo lắng cho sự an nguy của họ Kiều hơn mọi việc.

Liễu Ngọc Như vuốt ngực, đi lại gần Thiên Pháp đại sư:

- Đại sư bị thương nhiều hay ít?

Vừa giận, vừa thẹn, Thiên Pháp đại sư trả lời cộc lốc:

- Ai bị thương? Nó bị thương chứ ai ?

Liễu Ngọc Như thở ra:

- Đối với Ngũ Đài và Hoa Sơn, nó là kẻ thù không đội trời chung, chúng ta cần hợp sức, ý Đại sư thấy sao?

Chừng như còn tức quá, Thiên Pháp đại sư vùng vằng:

- Ta không cùng hợp tác với ai cả.

Vừa nói ông vừa phất tay áo đi ra, nhưng qua khỏi hành lang hai chân lại bắt đầu xính vính.

Liễu Ngọc Như thở dài, chạy theo đỡ lấy ông ta:

- Mưa tuyết đang xuống mạnh, đại sư hãy để tôi đưa đi.

Thiên Pháp đại sư mím miệng thở dài sườn sượt.

Tề Trí trông theo chán nản:

- Anh hùng võ lâm như thế ư?

Một trận gió mạnh tạt qua, Lãnh Tam và Lý Trường Thanh lật đật dúi đỡ Tề Trí vào trong.

Ngồi yên nơi đại sảnh Lý Trường Thanh mới nói:

- Cuộc diện ngày hôm nay thật khá gay go, tuy nhiên ngoài Thất đại cao thủ ra vẫn hãy còn nhiều anh hùng hiệp nghĩa.

Tề Trí khẽ rung mình:

- Aui chà ! Tuyết rơi nhiều quá! nhị đệ này, đóng cửa lại đi.

Lý Trường Thanh chậm chậm đứng dậy đóng cửa. Và từ bên ngoài, giữa trời mưa tuyết rơi, chợt nghe có tiếng ca văng vẳng:

Mưa tuyết mênh mông... mưa tuyết ngập trời...

Cố nhân đâu rồi... hỡi cố nhân ơi...

Rượu hãy còn đây... vẫn bầu rượu cũ...

Chân trời góc bể... dòng lệ rơi rơi...

Tiếng ca tha thiết kéo dài như không gian vô tận, giọng ca ai oán não nùng thấm đượm hơi men, lắng đọng, xa xa gần gần như một linh hồn chấp chờn, ẩn hiện.

Lý Trường Thanh đứng tựa mình bên khung cửa, đôi mắt mơ màng như gọi hồn về tận đâu đâuvà ông chợt thở dài, vành mi khẽ khép, long lanh ngấn lệ.

Kim Bất Hoán kéo Từ Nhược Ngu ra khỏi cổng Nhân Nghĩa Trang, nhắm hướng Nam đi thẳng.

Liếc thấy dấu ngựa dẫn về phía Tây bắc, Từ Nhược Ngu hỏi:

- Kim huynh ! họ chạy ngả Tây bắc, sao mình lại xuống phía Nam ?

Kim Bất Hoán cười:

- Đồ điên ! Ai theo họ làm chi? Mình chỉ dựa vào lý do đó để đi chứ ở đó làm chi?

Từ Nhược Ngu phải theo hần nhưng miệng cứ cần nhần:

- Đã nói rượt theo thì phải rượt theo chứ sao lại đi ngả khác?

Kim Bất Hoán cự lại:

- Không thấy võ công của gã thiếu niên đó à? Rượt theo rồi làm gì người ta chứ?

Từ Nhược Ngu hơi buồn:

- Gã thiếu niên đó thật lợi hại. Không ngờ gã bản lĩnh như thế. Thảo nào cô bé đó lại không quần theo hần.

Kim Bất Hoán háy mắt:

- Nói y như là ghen vậy?

Từ Nhược Ngu đỏ mặt:

- Kệ nó ! Cho dù nó giỏi đến đâu nhưng nó đã chọc cho thiên hạ nổi giận rồi, không sớm thì muộn họ cũng xẻ thịt nó.

Vừa nói đến đó chợt thấy từ phía Nam có hơn 10 con tuần mã xa xa phi nước đại, những kẻ ngồi trên yên vận áo choàng đen lất phất trong mưa tuyết.

Kim Bất Hoán sáng mắt:

- Có đường rồi! Đang cơn mưa tuyết mà họ phi ngựa như thế thì có lẽ có chuyện gì cấp bách lắm. Ta có thể làm ăn được rồi đây.

Chỉ trong chớp mắt đoàn ngựa đã tới sát bên, dẫn đầu là một gã đại hán có râu quai nón. Gã vung roi quát lớn:

- Tránh ra mau ! Không sợ chết à?

Kim Bất Hoán chắn ngang giữa đường:

- Ta là Kim Bất Hoán, là một kẻ không muốn sống đây, cứ cho ngựa đâm chết ta đi.

Gã có râu quai nón vút roi, cả đàn ngựa đều dừng. Gã xuống ngựa tươi cười;

- Tưởng ai, hoá ra Kim đại hiệp. Triển mỗ có lòng xin lỗi nhé.

Chợt nhận ra gã có râu quai nón là Triển Anh Tông, Tổng tiêu đầu "Uy Võ Tiêu Cục", Kim Bất Hoán vỗ tay:

- A ! Thì ra là tổng tiêu đầu, đi đâu mà rầm rộ thế? Bị trộm rồi à?

Triển Anh Tông lắc đầu:

- Không, nhưng xét ra còn ác hơn là trộm đạo nữa. Thật không dấu gì Kim đại hiệp, "Uy Võ Tiêu Cục" chúng tôi tuy không giỏi chi nhưng nhờ bằng hữu võ lâm chiếu cố nên chưa từng sơ suất điều chi. Chỉ vì hồi tối hôm qua đây, có một con mẹ điên vô can, vô cớ giật xé lá cờ của tiêu cuộc, cho nên vì danh dự, vì uy tín làm ăn, Triển mỗ quyết đuổi theo dạy cho ả một bài học, để cho tiêu cuộc không mất mặt với thiên hạ.

Kim Bất Hoán lóe mắt như được vàng:

- Cái con mẹ mà Tổng tiêu cuộc vừa nói đó có phải là cô gái mặc áo choàng trắng, có dắt theo cậu bé mặc áo đỏ phải không?

Triển Anh Tông vỗ tay:

- Đúng rồi ! nó đó, chẳng hay Kim đại hiệp có biết bọn nó đi hướng nào không nhỉ?

Kim Bất Hoán không đáp, cứ nhìn chòng chọc vào chiếc áo choàng lông đen mượt của họ Triển và vut thở dài:

- Chà! Tổng tiêu đầu mua cái áo ấy ở đâu mà đẹp thế? Mặc đã oai vệ mà lại còn ấm lấm nhỉ? Tại hạ nhất định cần rằng mua một chiếc mới được.

Như đã đi guốc trong bụng gã. Triển Anh Tông cõ phăng chiếc áo trao cho Kim Bất Hoán:

- Nếu không chê là cũ, xin đại hiệp tạm dùng đỡ.

Kim Bất Hoán nở mũi:

- Ấy...ấy...làm vậy Kim mỗ đâu dám...

Miệng thì nói vậy nhưng tay thì chụp lấy ngay chiếc áo.

Triển Anh Tông gượng cười:

- Có chi đâu! Nếu Kim đại hiệp vui lòng chỉ dùm đường của con nha đầu ấy thì sau này Triển mỗ không dám quên ơn.

Choàng chiếc áo vào mình cẩn thận, Kim Bất Hoán chỉ tay qua hướng Bắc:

- Bọn nó chạy ngõ này! Phải đuổi theo mau mới kịp.

- Đa tạ!

Chỉ buông hai tiếng gọn lỏn rồi Triển Anh Tông nhảy lên yên ngựa vút roi, đoàn kỵ mã phi nhanh về hướng Bắc.

Từ Nhược Ngu lắc đầu:

- Đã có chiếc áo choàng của gã thiếu niên, bây giờ choàng ra ngoài một cái nữa. Kim huynh không thấy quá dư sao?

Kim Bất Hoán cười ha hả:

- Dâu đã nhiều! Họ Kim này trọn đời chỉ sợ ít chứ không bao giờ sợ dư cả.

Và hắn vụt nheo mắt nhìn ra phía trước:

- Ủa ! Lạ không kìa, lại đến nữa.

---Vietkiem.com---